

På National i januar:**Horn spiller Maria Q.**

104852

Hele Nationaltheatret unner teatersjefen tittelrollen som Maria Quisling. Selv jubler Ellen Horn over høstens fulle hus.

RUTH KREFTING ENGER

Teatersjefen på Nationaltheatret har all grunn til å juble. Høstrepertoaret har vært alt annet enn plankekjøring, men folk strømmer til teatret som aldri før. Årets budsjett, som omfatter nedbetaling av underbalansen på hele 4,5 millioner, har likevel stadig rom for et nesten to millioners overskudd, som går til Teatret på Torshov.

— Å finne balansepunktet mellom de dristige og risikofylte oppsetningene som markerer teatrets europeiske tilknytning på den ene siden, og vår forpliktelse til å spille klassikere som Nils Kjær og Bjørnson på den andre, er en viktig oppgave for et nasjonalteater. Men enkelt er det ikke med dagens stramme økonomi, sier Ellen Horn, lettet over at høstens spilleplan har bragt så mange suksesser.

— Billettkontoret har hatt enorm pågang. På hovedscenen er besøkstallene for «Det lykkelige valg» kommet opp i mellom 90 og 95 prosent, mens «Gengangere» ligger fast på 100. Strauss' «Parken» har en dekning på 65 prosent. Jeg er lykkelig for den fine mottagelsen for «Parken», som så absolutt ikke var sikker satsing. Det er lenge siden vi har spilt en så nyskapende forestilling på hovedscenen, sier Horn.

SPENNENDE ROLLE: Teatersjef Ellen Horn (t. v.) skal spille Maria Quisling på nyåret.

På Amfiscenen er et annet risikoløft, Dorsts «Fernando Krapp», oppe i 95 prosents belegg.

— Hvordan forklarer du høstens fulle hus?

— Med god dramatikk og scenekunst på topp, og fordi vi våger å satse som vi gjør. Men jeg tror også teatret har gjenvunnet sin plass i folks hjerter, sier teatersjefen.

Når teppet går opp for Cecilie Løveids «Maria Q.» den 15. januar, vil teatersjefen spille tittelrollen som Quislings hustru. Ellen Horn har ikke stått på scenen siden «Bestemor Skogmus» og «Vannhøna» fra Stein Wings tid.

— Både Cecilie Løveid og instruktøren Kjetil Bang-Hansen har villet ha meg i rollen. Det ser ut til at hele teatret unner meg dette, sier hun takknemlig, men nesten litt unnskyldende. At de fleste andre teatersjefer påtar seg opptil flere regioppgaver ved siden av sjefarbeidet, nevner hun ikke.

— Nationaltheatret har aldri spilt Cecilie Løveid.

Jeg syntes det var på tide og tok kontakt med henne. Da arbeidet hun med idéen til «Maria Q.», som ennå ikke er helt klart, sier Horn, og karakteriserer Løveids Maria som en fortiet gåte.

— Er det et forsvar eller forsøk på å rehabilitere henne?

— Overhodet ikke. Det er heller ikke en bekreftelse på mytene rundt henne eller et ønske om å gi et negativt bilde. Dramaet er Løveids poetiske billedvev med visjoner og fabuleringer omkring en ung russisk pike som møter Quisling, mens han og Nansen var med på å bygge opp Russland etter første verdenskrig.

— Hvem er Maria for deg?

— Også for meg er hun en gåte som gjør meg nysgjerrig. Rollen favner et spennende skjæringspunkt mellom hennes poetiske flukt og historiens realiteter som tenner klokker i meg, sier Ellen Horn og påpeker at det er viktig å presentere ny norsk dramatikk i forbindelse med OL.